

AMNESTY NOVINY: 25 LET V ČESKU

25 AMNESTY INTERNATIONAL

Milé čtenářky, milí čtenáři,

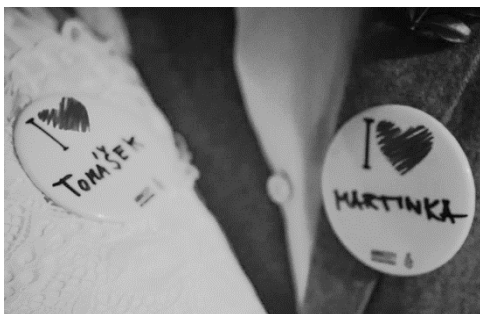
měsíc uplynul jako voda, podzim máme v plném proudu a další díl speciálních Amnesty novin je na světě. Tentokrát už nejen z pera brněnských Amnestáků, ale i dalších dobrovolníků z celé ČR (i SK). Spojili jsme síly a nové číslo už není jen o Brně, ale i o dalších regionech. A stejně jako číslo zářijové, i předložené vydání oslavuje čtvrtstoletí české sekce Amnesty International. Můžete si zde přečíst případy, kterými se Amnesty zabývala a zabývá. Dozvíte se také například, jak v Českých Budějovicích oslavili první rok existence místní skupinky AI, že petiční stánky se nemusí stavět jen na demonstracích a zjistíte, jestli se Mezinárodní sekretariát Amnesty bude opravdu stěhovat z Londýna na Slovensko. Nevěříte? Tak čtěte. ☺

Redakce Amnesty novin

STÁNEK NA SVATBĚ? JASNĚ!

Amnesty a její stánkování se rozjždí! Nežůstali jsme jenom u letních festivalů, veřejných akcí nebo živých knihoven, ale zkusili jsme to i na svatbě naší kolegyně Martiny. Svatebčané mohli u našeho stánku podepsovat petici apelující na vládu Burkiný Faso, aby zastavila sňatky velmi mladých dívek, které se často dějí na území tohoto státu. Petici podepsali i novomanželé Jenčkoví. Děkujeme nejenom za podpis petice, ale i za pozvání na super svatbu, která se neobešla bez panáků s babičkou, zpěvu a tancování s romskou kapelou.

STUDENTI A STUDENTKY BOJUJÍ ZA SVOBODU!

Už za pár dní si připomeneme události 17. listopadu a tím i Mezinárodní den studentstva, jediný den mezinárodního významu s českým původem. Pro nás je významný tento den hned dvakrát, jako připomínka statečnosti českých studentů a studentek v roce 1939 a o šedesát let později v roce 1989. Mezinárodní den studentstva se však slaví na celém světě, připomínáme proto tři „studentské“ Amnesty případy, dva zahraniční a jeden český.

Giyas Ibrahimov a Bayram Mammadov: Mučení za protest

Případ Giyase Ibrahimova a Bayrama Mammadova byl zařazen mezi letošní případy Maratonu psaní dopisů. Těmto dvěma studentům a mladým aktivistům z Ázerbájdžánu hrozí až 12 let za kritiku vlády.

Giyas studuje žurnalistiku a Bayram anglický jazyk v Baku. Oba jsou od 10. května 2016 ve vazbě, kdy byli falešně obviněni z držení drog poté, co uspořádali veřejný politický protest. Když odmítli podepsat doznání a veřejnou omluvu za to, co údajně udělali, byli mučeni. Giyas a Bayram se opovážili veřejně kritizovat vládu. V předvečer narozenin bývalého prezidenta namalovali na jeho sochu protestní zprávy. Na druhý den ráno byli zatčeni a uvězněni za údajné přechovávání drog. Oba mladí muži byli bitím donuceni, aby se přiznali k přechovávání heroinu.

Bayram a Giyas jsou stále ve vězení a čeká je proces. Giyas byl již odsouzen na 10 let vězení a Bayram stále čeká na soudní proces. Amnesty International požaduje jejich okamžitě propuštění.

Phyoe Phyoe Aung: Hromadné zatčení studentů s happy endem

Phyoe Phyoe Aung je jednou z aktivistek studentské opozice v Myanmaru, která byla držena ve vězení a obviněna z řady prohřešků poté, co pomohla uspořádat pokojné studentské protesty.

Tato studentská vůdkyně pomohla uspořádat sérii pochodů proti zákonu o vzdělání v Myanmaru, který omezuje akademickou svobodu.

Okolo sta protestujících bylo zadrženo za různé trestné činy. Některým, včetně Phyoe Phyoe Aung, hrozil trest odnětí svobody na více než devět let. Díky kampani v rámci loňského Maratonu psaní dopisů byla Phyoe Phyoe Aung 8. dubna 2016 propuštěna.

Statisíce lidí z celého světa včetně Česka napsali více než 394,000 dopisů, e-mailů, tweetů a podobně. Dobrá zpráva přišla jeden den poté, co nová vláda v Myanmaru oznámila, že bude pracovat na tom, aby co nejdříve propustila všechny vězně svědomí.

Když ještě byla ve vězení, Phyoe Phyoe Aung řekla Amnesty: „Děkuji moc všem, že podporují mě a naše hnutí. Dopisy, které mi chodí, mi dávají skutečnou inspiraci pro to, co děláme. Začala jsem si všimnout, že svět se dívá a fandí nám – nejsme sami.“

Andrej: Smažme rozdíly v přístupu ke vzdělání

Andrej byl součástí Amnesty kampaně za rovný přístup ke vzdělání romských dětí. Na podporu Andreje a dalších romských dětí jsme podepisovali petici s požadavkem uznat etnickou diskriminaci romských dětí a přijmout politický závazek, aby se odstranění diskriminace ve vzdělávání stalo prioritou vlády.

Andrejovi je nyní 16 let a do ČR se ze Slovenska přestěhoval, když byl ve 4. třídě. O rok později propadl z češtiny. Poslali ho na psychologické vyšetření. Testy mu přišly lehké. Přesto mu doporučili, aby z běžné základky přestoupil do základní školy praktické. Výuka byla velmi jednoduchá a Andrej popisoval základní školu praktickou jako „zvláštní místo“. „Dělají tam z nás idioty. Ta škola je opravdu snadná... Učí nás pomaleji, protože je to zvláštní škola. Jeden můj kamarád a já jsme nejlepší.“

Petice s více než dvěma a půl tisíci podpisy byla předána náměstkovi pro vzdělávání Jaroslavu Fidr mucovi. V dubnu minulého roku vstoupila v platnost novela školského zákona, jež obsahuje novou úpravu společného vzdělávání dětí se speciálními vzdělávacími potřebami v běžných školách za podpory podpůrných opatření, která spolu s vyhláškou Ministerstva školství vstoupila v účinnost k prvnímu září toho roku. Další kroky ke kompletní desegregaci ve školách Amnesty i nadále sledovat.

MEDZINÁRODNÝ SEKRETARIÁT AMNESTY INTERNATIONAL V MEDZILABORCIACH?

To čo sa už dlhšie šepkalo medzi sekciami Amnesty po celom svete je zdá sa naozaj pravda. Podľa zistení Amnesty International Česká republika, by mal byť celý Medzinárodný sekretariát presunutý do Domu kultúry v Medzilaborciach.

„Amnesty dlhodobo pracuje na decentralizácii a zároveň sa chce priblížiť ľuďom, ktorých práva ochraňuje. Preto keď prišla ponuka na presun do Medzilaboriec, neváhali sme takmer ani minútu“, uviedol súčasný generálny tajomník Amnesty International Salil Shetty.

„Je naozaj dôležité, aby sme boli bližšie obyčajným ľuďom, ktorí majú problém domáhať sa svojich práv. Okrem toho je to výborná príležitosť znížiť náklady, keďže financie potrebné na prenájom budov sú neporovnateľne menšie ako v Londýne. Ja sám som si už stihol kúpiť pekný malý domček v blízkosti centra“, dodáva s úsmevom.

A čo na to obyvatelia Medzilaboriec? Prítomnosť organizácie polarizuje obyvateľov Medzilaboriec. Pani Mária, 86 ročná dôchodkyňa hovorí: „Prácu Amnesty sledujem už niekoľko rokov a vždy som bola ich fanúšičkou, dokonca mi moje vnúčenice často vyrábajú na Vianoce sviečky omotané ostnatým drôtom.“ Iný pohľad má 19 ročný študent Marián: „Nie som veľmi nadšený z tejto organizácie. Vôbec nerozumiem čo hľadajú v Medzilaborciach. Nám sa tu vždy dobre žilo aj bez nejakej amnestie“, tvrdí rozhorčený mladík.

Generálny tajomník nevidí takýto postoj ako prekážku: „Naozaj nás motivuje, keď vidíme, že niekto s nami nesúhlasí. Je to výborná príležitosť získať na svoju stranu tvrdou prácou nových ľudí. Veríme, že si nás Medzilaborce zamilujú“, dodáva s nádejou v hlase. Amnesty International to bude mať v Medzilaborciach rozhodne náročné. Či Medzilaborce ostanú známe ďalej len ako rodisko predkov Andyho Warhola alebo aj ako sídlo najväčšej medzinárodnej organizácie, ukáže až čas.

JAK JSME SLAVILI V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH PRVNÍ NAROZENINY

BAS – Budějovická aktivistická skupina vznikla v návaznosti na Maraton psaní dopisů 2014, v březnu roku 2015. Letos jsme tedy chtěli oslavit první rok fungování skupiny. Povedlo se nám pár zajímavých akcí, uspořádali jsme několik výstav, debatu, promítání filmu, nasbírali kolem 2700 podpisů, a hlavně – přežili jsme, takže bylo co slavit. Dobrá příležitost se nám naskytla při Majálesu na tradičním pikniku na Sokolském ostrově. Moje vize prosluněného dne, kdy si vedle stánkování roztáhneme deky, sfoukneme svíčku z dortu a společně si na něm pochutnáme ale vzala brzy za své. Slunce občas prosvítalo, počasí jsme objednat stihli. Místo deky jsme rozbalili zbrusu nový stan, co jsme ale nestihli – upéct dort. Navíc se naše tlupa, jak už to tak bývá, rozkutálela po různých jiných povinnostech, a na slavení nás moc nezůstalo.

Když manžel viděl můj zklamaný výraz při odjezdu z domova, slíbil, že doveze meloun a můžeme si sfouknout svíčku na něm. Ta představa mě nadchla, takže jsem se zvonunabytým optimismem vyrazila lovit podpisy a fotky s hastagem #jsmevjednomtymu. Docela to šlo, podpisy přibývaly, teď ještě ta oslava. Jenže ouha, meloun po cestě žádný nebyl. Achjo! V tu dobu se ale naše stánkařská parta rozrostla o členky matky zakladatelky a první studentské dobrovolníky, kteří končili čtvrťák, a jak známo víc hlav víc ví. Jsme přece na pikniku! Holky koupily u vedlejšího stánku muffin, já do něj konečně zabodla už téměř rozteklou svíčku a mohlo se slavit.

Stánkování jsme si nakonec bezva užili a naladili se tak na páteční koncert, hlavní majáleskou akci, kde jsme nemohli chybět. Celkem jsme na Majálesu nafotili 180 fotek a podepsali kolem 500 podpisů. Zkrátka nikdy se nevzdávat!

ŽIVÁ KNIHOVNA OČIMA STUDENTKY

Jedna z nejoriginálnějších a nejzajímavějších „přednášek“, jaké jsme kdy měli šanci se účastnit. Alespoň takto bych já nazvala spolupráci Amnesty International s naší školou.

Před prvním setkáním většina z nás neměla tušení, že podobná organizace existuje. Během krátké chvíle při prvním střetnutí jsme pochopili její důležitost a obsah práce. Na naší škole proběhla tzv. „živá knihovna“. Přišlo k nám celkem pět dobrovolníků z rozdílných skupin sociálních menšin. Řekli nám své životní příběhy, s naprostou šokující otevřeností a upřímností a dali prostor na dotazy.

Když jdete za nějakou osobou s plnou hlavou představ o její odlišnosti a nakonec zjistíte, že je to vlastně úplně normální člověk jako vy, dojde vám řeč. A nám tedy došla. U nás, náctiletých lidí, kteří stále hledají sami sebe, toto setkání zanechalo silný pozitivní zážitek. Všichni používali slova typu zajímavé, skvělé, hustý, paráda apod. Celý den se nemluvalo o ničem jiném. Tento „projekt“ se jim natolik líbil, že se někteří z nich rozhodli věnovat svůj budoucí volný čas Amnesty.

Nejsem žádná výjimka. Byla jsem ze všeho unesená. Nejvíce z té upřímnosti. Tak osobní témata, která jsou ve společnosti naprostá tabu, tak otevřeně popisovaná od lidí, kteří je zažili na vlastní kůži. Já osobně jsem tento projekt pochopila jako snahu o boření předsudků. Abychom my, budoucí generace, pochopili, že to, co je jiné, není vždy špatné, ale vlastně naprosto originální. Takže místo předsudků a myšlenek o „nenormálnosti“ máme ke všem přistupovat s respektem a úctou, jakou si všichni lidé zaslouží. Doufám, že jménem všech žáků mohu říci, že jste nám otevřeli oči a změnili pohled na svět. V nejlepší slova smyslu.

Klára Pekárková, Gymnázium Blansko

UŽ ZNÁTE TERKU?

Ahoj, jmenuji se Terka Jarolímová a nově mám v Amnesty na starosti místní skupiny. V Amnesty nejsem žádný nováček – už v roce 2011 jsem tu začínala jako stážistka v oddělení aktivismu a jako redaktorka webu lidskaprava.cz. V oddělení Vzdělávání k lidským právům mám na starosti projekt FAIR PLAY – studenti za rovnoprávnost, který se snaží o spoustu tolerantních studentů v různých regionech a o to, aby se aktivně zasadili za dodržování lidských práv. Ráda bych tuhle práci propojila s péčí o skupiny, aby se mohly dál rozvíjet a vzkvétat podle svých představ. Budu ráda, když budou v průběhu času vznikat i skupinky nové tak, abychom mohli být zkrátka všude. Myslím si, že se v Amnestáčích skrývá pořád spousta skvělého potenciálu a já bych ho moc ráda pomohla rozvíjet. Doufám, že mi k tomu pomůže to, že mám spoustu zkušeností s prací s dobrovolníky a jejich podporou. Už se moc těším na spoustu věcí, které spolu budeme vymýšlet a podnikat.

ANKETA

- 1) Co v tobě zanechalo první setkání s Amnesty International?
- 2) Co je podle tebe největší lidskoprávní problém ve světě?
- 3) Co bys popřál/a Amnesty do budoucna?

David Knopp, nyní pracovník ve výškách, studoval na Gymnáziu Řečkovice v Brně

1) Po prvním setkání s Amnesty, když jsme měli na škole workshop AI, jsem si zapamatoval její logo a pamatuji si ho dodnes. Přijde mi, že ta svíčka s ostnatým drátem vyjadřuje vše. Naději, kterou Amnesty přináší světu ve chvílích temnoty.
2) Nejhorší mi přijde, že na světě existuje mnoho lidskoprávních problémů, které ale nejsou vidět. Jsou státy, nad kterými se lidé ani nepozastaví, neučí se o tom na školách, nejsou vidět v médiích. Jako například Bělorusko. Je schované pod křídly „demokratické“ Evropy, ale přitom se tam děje mnoho toho, čím by se svět měl zabývat.

3) Aby byl na světě pořád někdo, kdo tu práci bude dělat. Ať prostě Amnesty nevymře!

Martin Balcar, vedoucí oddělení Kampaně a aktivismus AI

1) Poprvé jsem se setkal s Amnesty International v souvislosti s koncertem U2. Tehdy mi to přišlo jako něco neskutečně noblí a cool; bylo mi 10 let a na dlouhou dobu jsem měl AI spojenou s Bono Voxem.
2) Největší problém mi přijde do budoucna vztah míry bezpečnosti vs. osobní svobody.
3) Aby nemusela existovat!

Tadeáš Sádecký, student Gymnázium Křenová v Brně

1) Nejvíce se na mě podepsaly vůbec fakta, která AI šíří, a to, že i v dnešní době jsou na světě lidé posíláni do vězení za to, že řekli nahlas svůj názor. A obzvláště v zemích, které jsou považovány za takzvané demokratické. Pozitivní stopu ve mně zanechalo to, že vidím, že jsou členové a členky Amnesty aktivní. Má to smysl!

2) Nejvíce mi vadí, že ženy na světě nemají stejná práva. Že v některých zemích ženy stále nemohou např. volit, nebo že jim někdo diktuje, jak se mají oblékat, a že s tím svět není schopen pořádně hnout.

3) Amnesty do budoucna přeji co největší úspěšnost, aby se dařilo plnit její účel jak v propouštění vězňů a vězeňkyň, tak i v další činnosti, ve které se angažuje.

Martin Jakubčo, umělec, dobrovolník Brněnské skupiny AI

1) Amnesty International znám již poměrně dlouho, ale spíše jako všeobecně známou „značku“ v ochraně lidských práv, než že bych se s ní dostal do osobního kontaktu. Když jsem vstoupil do brněnské skupinky, nejvíce mě pozitivně překvapilo, že jsou místní členky a členové opravdu aktivní a zapálení pro dobrou věc.

2) Za největší problém poslední doby považuji nárůst xenofobních projevů a nacionalistických tendencí ve společnosti, které mohou být opravdovou hrozbou do budoucna, pokud s tím něco neuděláme.

3) Popřál bych, aby ta snaha aktivistů a aktivistek byla oceněná veřejností, a aby měla i nadále Amnesty smysl a stále vyšší úspěšnost v jejich kampaních.

Evgenia Bernstein, Péče o dárce AI

1) Nepamatuji si přesně, kdy jsem se s Amnesty setkala poprvé, ale určitě to bylo zhlédnutím nějakého videa na internetu. Po něm jsem měla prostě pocit, že je nemožné se nezúčastnit, cítila jsem, že musím začít něco dělat i já, a že nemohu čekat, až to udělají ostatní.

2) Největší problém mi přijde, že lidstvo má neustálou potřebu vyrábět zbraně a podstrojovat tak válkám. Je to nekonečný proces, uzavřený kruh...

3) Aby se Amnesty zrušila a aktivisté šli prodávat třeba květiny!

TRÉNINK NOVÝCH BRNĚNSKÝCH AKTIVISTŮ A AKTIVISTEK

Brněnská skupina existuje již od roku 1999. Od té doby se k nám přidaly desítky dobrovolníků a dobrovolnic. A protože nová krev je vždycky přínosem, rozhodli jsme se udělat nábor nových aktivistů. Pro ně jsme uspořádali trénink, v rámci kterého zjistili více o fungování Amnesty a sami si zkusili naplánovat akci. Po třech hodinách jsme odcházeli nejen se skvělým plánem akce k 17. listopadu, ale i s rozdanými úkoly a hlavně nadšením z toho, jak kreativní nový tým je.

Chcete se taky přidat do aktivistické skupiny v Brně či jinde? Ozvěte se nám!

VÝZVA: Hledáme pamětníky a pamětnice listopadu 1989 v Brně. Pište na brno@amnesty.cz